

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: D. P.

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutím Ministerstva práce sociálních věcí České republiky ze dne 29. 1. 2018 č. j. MPSV-2018/17855-923, sp. zn. SZ/MPSV-2018/7658-923, ze dne 29. 1. 2018 č. j. MPSV-2018/17399-923, sp. zn. SZ/MPSV-2018/7609-923 a ze dne 8. 2. 2018 č. j. MPSV-2018/28132-923, sp. zn. SZ/MPSV-2018/21127-923, o dávkách pomoci v hmotné nouzi - mimořádná okamžitá pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje a o dávce pomoci v hmotné nouze – doplatek na bydlení,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podáním ze dne 3. 4. 2018 nazvaným „Žaloba“, ve znění opravy a doplnění tohoto podání učiněném ustanoveným právním zástupcem žalobkyně v průběhu tohoto řízení ze dne 18. 5. 2018 se žalobkyně domáhala zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2018 sp. zn. SZ/MPSV-2018/7658-923, č. j. MPSV-2018/17855-923 žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 10. 11. 2017, č. j. 614278/2017/OOI, kterým byla podle ust. § 2 odst. 5 písm. a), § 36 odst. 1 písm. b) a § 37 písm. c) zák. č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, přiznána žalobkyni dávka pomoci v hmotné nouzi – mimořádná okamžitá pomoc, na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši 180 Kč. Dalším rozhodnutím ze dne 8. 2. 2018, sp. zn. SZ/MPSV-2018/21127-923, č. j. MPSV-2018/28132-923, žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 28. 11. 2017 č. j. 643932/2017/OOI, jímž snížil žalobkyni dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení z částky 3 106 Kč na částku 1 401 Kč měsíčně ode dne 1. 9. 2017 podle ust. § 44 odst. 3 a 7 písm. b) zák. č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Třetím napadeným rozhodnutím ze dne 29. 1. 2018, sp. zn. SZ/MPSV-2018/7609-923, č. j. MPSV-2018-/17399-923 žalovaný rovněž zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 13. 11. 2017, č. j. 616253/2017/OOI, kterým žalobkyni nebyla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – mimořádná okamžitá pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši 4 860 Kč na úhradu ubytování v Hotelovém domě Hlubina za období 14. 9. 2017 do 13. 10. 2017.
2. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
3. Krajský soud provedl důkaz shora označenými napadenými rozhodnutími žalovaného a připojenými správními spisy žalovaného týčž spisových značek, jakož i správními spisy správního orgánu I. stupně, tj. Úřadu práce ČR – Krajské pobočky Ostrava, žalobkyni předloženým ceníkem ubytování v Hotelovém domu Hlubina, Ostrava – Hrabůvka, Horní 54/110 a jednotlivými předloženými hotelovými účty za ubytování v tomto ubytovacím zařízení, a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízeních o žalobách žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
4. Z obsahu správního spisu Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky Ostrava č. j. 614278/2017/OOI krajský soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje na úhradu stěhovacích nákladů ve výši 560 Kč a úhradu noclehu od 9. 9. do 12. 9. 2017 ve výši 180 Kč. Tato žádost byla správnímu orgánu I. stupně doručena dne 27. 9. 2017. Žádost byla doložena protokolem o provedení práce vystaveným firmou Grattis spol. s r. o. na částku 560 Kč za převoz osobních věcí z Mariánských Hor do Hrabůvky a příjmovými pokladními doklady vystavenými Armádou spásy v České republice, z. s., noclehárna za úhradu noclehu. O této žádosti rozhodl správní orgán I. stupně dne 10. 11. 2017 tak, že žalobkyni přiznal toliko dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši 180 Kč na zaplacení čtyř noclehů na noclehárně Armády spásy. Mimořádnou

okamžitou pomoc na stěhovací výdaje žalobkyni tento správní orgán nepřiznal, když předpokládal, že žalobkyně stěhovala pouze ošacení a své osobní věci. Poukázal také na to, že žalobkyni vznikl na předchozí ubytovně dluh v době, kdy pobírala doplatek na bydlení, přičemž z důvodu tohoto dluhu v ubytovacím zařízení na ulici Výstavní bylo její ubytování ukončeno. Nejedná se o mimořádnou okamžitou situaci, když finanční prostředky na stěhování žalobkyně měla a stěhovací náklady uhradila 18. 9. 2017, zatímco žádost o mimořádnou okamžitou pomoc podala 27. 9. 2017. K odvolání žalobkyně žalovaný toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil rozhodnutím ze dne 29. 1. 2018 sp. zn. SZ/MPSV-2018/7658-923, č. j. MPSV-2018/17855-923. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně, jak shora uvedeno, žalobu a namítala, že je ve starobním důchodu, nemocná, a proto byla nucena vynaložit náklady na stěhování do Hotelového domu Hlubina. Žalobkyně považovala za nerozhodné, zda se do takové situace dostala z důvodu svého přičinění či nezávisle na své vůli. Pro svůj věk a nepříznivý zdravotní stav byla nucena vyhledat pomoc stěhovací společnosti. Pakliže je právem správního orgánu v rámci správního uvážení posoudit, zda předmětnou dávku poskytnout či nikoliv, měl být výsledek tohoto uvážení řádně odůvodněn, což se v daném případě dle názoru žalobkyně nestalo.

5. Podle ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, může orgán za osobu v hmotné nouzi považovat osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu. Krajský soud opakovaně ve svých dřívějších rozhodnutích zdůrazňoval, že mimořádná okamžitá pomoc je dávka, která je poskytována mimo podmínky nároku zbývajících dvou dávek systému hmotné nouze, jimiž jsou příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení. Jejím účelem je řešit mimořádným způsobem a okamžitě vzniklou situaci. Mimořádná okamžitá pomoc je přitom poslední záchrannou sítí celého systému sociální péče, jejímž účelem je zabezpečit, aby nikdo, kdo se ocitl v nepříznivé situaci, nebyl mimo dosah systému jen proto, že nesplňuje z určitých důvodů podmínky pro vznik nároku na některé z dávek sociálního zabezpečení. Smyslem zákona o pomoci v hmotné nouzi je tedy především řešit náhlé a nepředvídatelné negativní životní situace, se kterými není fyzická osoba se schopna vypořádat s ohledem na svoje majetkové a sociální poměry. Zajištění základních životních podmínek fyzických osob slouží dle zákona o pomoci v hmotné nouzi opakující se dávky, jimiž jsou příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení. Tyto dávky jsou základními prostředky k zabezpečení osob nacházejících se v hmotné nouzi; jde přitom o dávky obligatorní, na které vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem. Teprve nestačí-li k pokrytí základních potřeb tyto dávky, lze v případě mimořádných okolností přiznat ještě jednorázovou dávku okamžité pomoci. Tato dávka je fakultativní a její přiznání je ponecháno na správním uvážení příslušného správního orgánu. Nárok na tuto dávku vzniká rozhodnutím o jejím přiznání, přičemž tato dávka má hradit výdaje jednorázové a v podstatě nahodilé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015 č. j. 7 Ads 236/2015-22). V případě žalobkyně vzal žalovaný, jak vyplynulo z odůvodnění jeho rozhodnutí, za podstatnou skutečnost, že žalobkyně dříve bydlela na ubytovně, kde jí vznikl v souvislosti s bydlením dluh, byla nucena se vystěhovat a do situace vzniku stěhovacích nákladů se tedy

dostala svým zapříčiněním. Jedná se tedy o podstatnou okolnost pro správní uvážení správního orgánu v rámci posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů žalobkyně a není možno souhlasit s žalobním tvrzením, že je nerozhodné, zda se žalobkyně do takového stavu dostala svým přičiněním či nikoliv. Krajský soud nemůže souhlasit ani s žalobní námitkou spočívající v tom, že rozhodnutí je libovůle žalovaného správního orgánu a nikoliv výsledek jeho úvahy v rámci zákonných mezí. Žalovaný totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagoval na veškeré odvolací námitky žalobkyně a uvedl, že při svém rozhodnutí vycházel z důvodnosti požadovaného výdaje i mimořádnosti sociální situace žalobkyně. Uvedl, že žalobkyně se musela přestěhovat na jinou ubytovnu z důvodu nehrazení nákladů za ubytování v plné výši, přičemž věděla, že pobírá doplatek na bydlení v nižší částce než jsou náklady na bydlení na předchozí ubytovně. Kromě toho žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobkyně pobírá starobní důchod a příspěvek na živobytí, čímž byla zabezpečena její výživa a ostatní základní osobní potřeby.

6. Dalším žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí žalovaného sp. zn. SZ/MPSV-2018/7609-923, č. j. MPSV-2018/17399-923, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 13. 11. 2017 č. j. 616253/2017/OOI. Tímto rozhodnutím nebyla žalobkyni přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – mimořádná okamžitá pomoc na úhradu nezbytného výdaje ve výši 4 860 Kč na úhradu ubytování v Hotelovém domě Hlubina za období od 14. 9. 2017 do 13. 10. 2017. Tomuto rozhodnutí žalovaného žalobkyně vytýkala, že je nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, z jakého důvodu jí mimořádná okamžitá pomoc na úhradu uvedeného nezbytného jednorázového výdaje nebyla poskytnuta. Dodala, že pokud by soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno, pak by mělo být zrušeno z důvodu věcných. Pokud žalovaný konstatoval, že žalobkyně obdržela dne 26. 9. 2017 příspěvek na bydlení, není zřejmé, za jaké období byl tento příspěvek vyplacen. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že řádně osvědčila skutečnost, že se dostala do složité životní situace a s přihlédnutím k jejímu věku a zdravotním omezením jí měla být požadovaná částka 4 860 Kč poskytnuta. Pakliže správní orgán shledal u ní důvod pro poskytnutí dávky na ubytování v období od 9. 9. do 12. 9. 2017, měla i tato dávka být též poskytnuta na období od 13. 9. do 13. 10. 2017. Z obsahu správního spisu Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě soud v tomto případě zjistil, že se žalobkyně dostavila dne 4. 9. 2017 k tomuto správnímu orgánu a předložila doklad o ukončení nájemní smlouvy s rodinnou ubytovnou na Výstavní 10, Ostrava – Mariánské Hory. Z obsahu této nájemní smlouvy vyplývá, že důvodem ukončení nájemního vztahu bylo hrubé porušení ubytovacího řádu spočívající v neplacení doplatku na bydlení, přičemž dlužná částka činila 25 834 Kč. Další jednání u výše uvedeného správního orgánu I. stupně se uskutečnilo dne 25. 9. 2017, kdy dle protokolu z tohoto jednání žalobkyně uvedla, že do 8. 9. 2017 bydlela na ubytovně na ulici Výstavní a za dobu od 9. 9. do 13. 9. 2017 doložila uhrazení pobytu na noclehárně ve výši 45 Kč za noc. Za dobu od 13. 9. do 13. 10. 2017 uhradila žalobkyně za ubytování v Hotelovém domu Hlubina na adrese Ostrava – Hrabůvka, Horní 1110/54 částku 4 860 Kč a doložila smlouvu o ubytování uzavřenou se společností ZM Servis Bydlení s. r. o. a zároveň doložila ceník za ubytování v tomto hotelovém domě, v němž je uvedena cena za lůžko na jeden den 135 Kč a jednolůžkový pokoj za lůžko na jeden den 162 Kč. Dne 27. 9. 2017 podala žalobkyně žádost o mimořádnou okamžitou pomoc ve výši 4 860 Kč představující nájem za ubytování. Rozhodnutím ze dne 13. 11. 2017 byla správním orgánem I. stupně tato žádost zamítnuta, neboť žalobkyně je příjemcem

příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení. O odvolání žalobkyně následně rozhodl žalovaný výše uvedeným napadeným rozhodnutím ze dne 29. 1. 2018. K námitkám žalobkyně v odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel z posouzení odůvodněnosti požadovaného výdaje i mimořádnosti sociální situace žalobkyně. Žalobkyně je osobou v hmotné nouzi a pobírá doplatek na bydlení, který slouží přednostně k úhradě nákladů na bydlení, nikoliv dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Žalovaný v této souvislosti zjistil, že žalobkyni byl dne 26. 9. 2017 poskytnut doplatek na bydlení ve výši 3 106 Kč, že v měsíci září 2017 měla žalobkyně vyplacen starobní důchod ve výši 3 726 Kč a příspěvek na živobytí ve výši 1 324 Kč, čímž byla zároveň zabezpečena její výživa a ostatní základní osobní potřeby. Nelze proto souhlasit se žalobní námitkou, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že v něm nebylo uvedeno, z jakého důvodu nebyla žalobkyni poskytnuta mimořádná okamžitá pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, spočívající v úhradě za její ubytování. Stejně jako u předchozího napadeného rozhodnutí, krajský soud zdůrazňuje, že mimořádná okamžitá pomoc je poslední záchrannou sítí systému sociální péče a rozhodně nepřipadá do úvahy, kdy žalobkyni náležela ve stejném období nároková dávka pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení. V tomto směru lze souhlasit s názorem žalovaného uvedeným v jeho vyjádření k podané žalobě a sice, že ke stejnému účelu vyplácený doplatek na bydlení a mimořádná okamžitá pomoc by znamenaly ve svém důsledku obě tyto dávky pomoci v hmotné nouzi duplicitu. Na tomto závěru nic nemůže změnit skutečnost, že správní orgán I. stupně žalobkyni poskytl úhradu za noclehy v období od 9. 9. do 12. 9. 2017.

7. Třetím žalobou napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2018 sp. zn. SZ/MPSV-2018/21127-923, č. j. MPSV-2018/28132-923, jímž žalovaný rovněž zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 28. 11. 2017 č. j. 643932/2017/OOI, jímž snížil dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení žalobkyni z částky 3 106 Kč na 1 401 Kč měsíčně ode dne 1. 9. 2017. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí namítala, že za ubytování hradí částku 162 Kč za noc a nebyl důvod, aby došlo ke snížení doplatku na bydlení. Žalovaný také podle ní pochybil, když zohlednil toliko část měsíce, ve kterém byla na ubytovně ubytována, neboť při takovém postupu je zřejmé, že jí bude v dalším období vznikat dluh na ubytování. Dle jejího názoru měla být pro účely poskytnutí doplatku na bydlení zohledněna částka 4 860 Kč a nikoliv částka 2 295 Kč. V tomto případě z obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně krajský soud zjistil, že obsahuje protokol z osobního jednání s žalobkyní ze dne 4. 9. 2017, doklad o ukončení nájemní smlouvy v rodinné ubytovně Ostrava – Mariánské Hory z důvodu dluhu ve výši 25 834 Kč a smlouvu o ubytování žalobkyně uzavřenou se společností ZM Servis Bydlení s. r. o. ze dne 13. 9. 2017. Součástí tohoto správního spisu je i ceník ubytovacích služeb, z něhož vyplývá, že částka ubytování na hotelové ubytovně této společnosti za jedno lůžko a jednu noc činí 135 Kč a za jednolůžkový pokoj na den 162 Kč. Dne 13. 11. 2017 vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení správního řízení ve věci změny (snížení) doplatku na bydlení žalobkyně od 1. 9. 2017. Dne 28. 11. 2017 vydal Úřad práce ČR – Krajská pobočka v Ostravě rozhodnutí, jímž žalobkyni snížil dávku doplatek na bydlení z částky 3 106 Kč na částku 1 401 Kč měsíčně ode dne 1. 9. 2017. K odvolání žalobkyně rozhodl následně žalovaný žalobou shora uvedeným napadeným rozhodnutím, přičemž vycházel z dokumentace založené ve spise správního orgánu I. stupně, podle které žalobkyně pobírala dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na

bydlení na základě podané žádosti dne 4. 2. 2015. Okruh společně posuzovaných osob tvořila pouze žalobkyně, kdy obývala pokoj na ubytovně v Ostravě – Mariánských Horách a za srpen 2017 činila výše této dávky 3 106 Kč. Podle provedeného sociálního šetření Úřadem práce ČR ze dne 12. 10. 2017 se žalobkyně od 13. 9. 2017 zdržovala v ubytovacím zařízení Hotelového domu Hlubina na adrese Horní 1110/54, Ostrava . Hrabůvka, kde obývá jednolůžkový pokoj č. X ve X. patře. V pokoji je váleňda, stůl, židle, TV, rozbitá šatní skříň, 2x noční stolek, tašky s věcmi, WC je spojeno se sprchou. V předsíni je malá skříňka, na které je jednoploténkový elektrický vařič a rychlovarná konvice. Pro účely výše dávky pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení byla započtena doba od 14. 9. do 30. 9. 2017, tj. 17 dní ve výši 135 Kč/noc, tj. 2 295 Kč celkem a tato částka byla považována jako odůvodněné náklady na bydlení. Výše částky živobytí byla stanovena výši životního minima, tj. 3 410 Kč, přičemž žalobkyně pobírá dávky důchodového pojištění ve výši 3 726 Kč, kdy tyto dávky byly pro účely výše doplatku na bydlení započteny z 80%, tedy 2 980 Kč. Žalobkyně pobírala dále příspěvek na živobytí ve výši 1 324 Kč a výše doplatku na bydlení tak činila 1 401 Kč. Z obsahu spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně stejně tak jako v podané žalobě namítala v rámci odvolání, že má a musí za jednolůžkový pokoj hradit částku 162 Kč a nikoliv 135 Kč/noc, proto jí má být zohledněna částka 4 800 Kč, tj. 162 Kč x 30 dní. Ze spisového záznamu založeného ve správním spisu žalovaného krajský soud dále zjistil, že žalovaný učinil dne 7. 2. 2018 telefonický dotaz na recepci Hotelového domu Hlubina, o jaký typ pokoje se v případě žalobkyně jedná a bylo mu sděleno, že jde o dvoulůžkový pokoj, přičemž žalobkyně hradí 135 Kč/noc, přestože v současné době pokoj obývá sama. Z obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně ani z obsahu správního spisu žalovaného nevyplývá, že by žalobkyně v rámci odvolacího řízení doložila své tvrzení o úhradě za ubytování ve výši 162 Kč denně. Teprve až při jednání krajského soudu předložila hotelový účet vystavený společností ZM Servis Bydlení s. r. o. dne 13. 9. 2017 (přičemž odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala až 10. 1. 2018) na částku 4 860 Kč za ubytování v době od 14. 9. 2017 do 13. 10. 2017. Žalovaný proto vycházel z denní úhrady za ubytování ve výši 135 Kč; nicméně podstatné je, že nemohl zohlednit při stanovení výše doplatku na bydlení celkovou namítanou částku 4 860 Kč, neboť výši doplatku na bydlení mohl vypočíst se zřetelem k tomu, že žalobkyně byla na předmětné ubytovně ubytována od 14. 9. 2017, tedy v září 2017 celkem 17 dní, takže náklady na bydlení v tomto měsíci stanovil částkou 2 295 Kč.

8. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
9. Závěrem krajský soud poznamenává, že žalobkyně v průběhu řízení před zahájením jednání soudu dne 17. 1. 2019 vznesla námitku podjatosti vůči samosoudci, jemuž byla věc přidělena k projednání a rozhodnutí. K dotazu, v čem tato námitka spočívá, uvedla jako důvod, že jí „nebyl přiznán k zastupování právní zástupce“. Jak vyplývá z obsahu spisu krajského soudu, žalobkyni byl na její žádost usnesením ze dne 4. 5. 2018 ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. Petr Miketa. Usnesením ze dne 11. 10. 2018 krajský soud uvedeného právního zástupce žalobkyně zprostil povinnosti zastupovat žalobkyni v tomto řízení a zároveň rozhodl, že se zástupce z řad advokátů pro toto řízení neustanovuje a to z důvodů uvedených v odůvodnění tohoto usnesení. Žalobkyně toto usnesení prokazatelně oproti vlastnoručnímu podpisu na doručence převzala dne 5. 11. 2018. Podle ust. § 8 odst. 5

s. ř. s., může účastník řízení namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, avšak tuto námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Se zřetelem k tomuto ustanovení nebylo proto k námitce podjatosti žalobkyně přihlédnuto.

10. Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovaný na jejich náhradu nárok ze zákona nemá (ust. § 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 17. ledna 2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce